

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 923/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 września 2019 roku w sprawie II K 127/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. M. (1)	rozmowa M. L. z M. S. (1) w okresie świątecznym w 2016 roku	płyta CD	k. 501
stenogram - zapis nagrania dokonany przez M. M. (1)	k. 502			
zeznania M. S. (1)	k. 554v.-555			
zeznania M. L.	k. 555-556			
2.1.1.2.	M. M. (1)	sytuacja osobista oskarżonego - wykonywanie pracy zarobkowej jako kierowca i posiadanie trzech koni i domu,	wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1)	k. 556v.-557

		zapewnienie opieki zwierzętom		
pismo właściciela firmy (...)	k. 553			
pismo A. W.	k. 551-552			
2.1.1.3.	M. M. (1)			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.-2.1.1.3.	wskazane w punktach 2.1.1.1.-2.1.1.3.	Wskazane dowody ocenione zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym we wzajemnym ich kontekście posiadają walor wiarygodności w zakresie ustalonych przez sąd odwoławczy faktów, w pozostałej części nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (miały		

		<p>charakter uboczny) lub też sąd odwoławczy podszedł do nich z dużą dozą ostrożności.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że wyniki postępowania dowodowego uprawniały do wniosku, iż M. M. (1) popełnił zarzucane mu czyny,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	a wina jego nie budzi wątpliwości.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzut częściowo zasadny w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia (szczegółowo sąd odwoławczy odniósł się do tej kwestii w punkcie 3.7 uzasadnienia), natomiast chybiony w zakresie czynów zarzucanych punktach I i III aktu oskarżenia, a przypisanych w punktach 1 i 6 wyroku. Bowiem konstruując stan faktyczny w tym względzie Sąd I instancji opierał się na relacjach pokrzywdzonych A. M. i M. S. (1), zeznaniach świadków E. M. (matki pokrzywdzonej), J. M. (ojca pokrzywdzonej), M. L. (byłego partnera A. M.), B. O., J. O. (w odniesieniu do jej relacji należało podejść z dystansem – przecież to jej męża wedle deklaracji świadka</p>			

miała chcieć uwieść A. M., a zatem, z pewnością nie przysporzyła sobie tym sympatii J. O.) oraz częściowo również wyjaśnienia samego oskarżonego M. M. (1) (w zakresie, w którym nie pozostawały w opozycji do innych uznanych za posiadające walor wiarygodności dowodów). W odniesieniu do przestępstwa seksualnego wspierają relacje pokrzywdzonej treści (chodzi tu oczywiście o zdjęcia - zapoznanie się z nimi przez matkę pokrzywdzonej wzbudziło u niej olbrzymie wzburzenie, ale i dla samego sądu ich treść jest druzgocąca obrazuje z jaką perfidią i brakiem jakiegokolwiek refleksji działał oskarżony) zgromadzone przez samego oskarżonego na różnych nośnikach, po przeanalizowaniu nie ma cienia wątpliwości, iż oskarżonego łączyły stosunki intymne z A. M.. Przede wszystkim, treści wizualne pozwalają na ocenę, iż pomimo rysujących

się kobiecych kształtów pokrzywdzonej i przyjmowania późniejszej kobiety była ona tylko dzieckiem (trzeba być wyjątkowym niegodziwcem - mowa tu o oskarżonym - aby twierdzić, że ubiór i inne atrybuty kobiece zmyliły oskarżonego co do wieku pokrzywdzonej). Oczywiście oskarżony może zawsze brnąć w swoje kłamstwa twierdząc, że zdjęcia zostały wykonane w późniejszym okresie czasu, niemniej jednak nic to nie zmieni w ocenie jego świadomości co do wieku pokrzywdzonej A. M.. Nie powielając w tym zakresie wyczerpującego, niezwykle logicznego i spójnego wyводу Sądu I instancji sąd odwoławczy konstatuje jedynie, że z ustaleniami na powyższą okoliczność i sposobem dojścia do wniosków - w całości się zgadza. Relacje (charakter ich zważywszy na wiek pokrzywdzonej był naprawdę wyjątkowy,

niewątpliwie
symptomatyczne
jest zachowanie
rodziców
pokrzywdzonej,
którzy nie tylko
poddawali się woli
córkę, ulegali jej
zachciankom, nie
wprowadzali
dyscypliny, a
oskarżonego
traktowali wręcz jak
członka rodziny),
które zostały
stworzone przez
oskarżonego z
pokrzywdzonym i
jej najbliższymi
wykluczają, aby nie
miał on świadomości
co do wieku
pokrzywdzonej A.
M.. W tym
miejscu podkreślić
należy - wbrew
twierdzeniom
apelanta - że
Sąd meriti dokonał
wszechstronnej
oceny depozycji
A. M. składanych
przebiegu
przedmiotowego
postępowania
karnego (zarówno w
stadium
przygotowawczym,
jak i przed sądem)
konkludując, iż
przekonujące i
szczerą są jej
zeznania złożone
w postępowaniu
sądowym
(szczegółowo swe
stanowisko w tym
względzie uzasadnił
i brak podstaw - w
światle pozostałych

dowodów - by
je zdeprecjonować).
Niezwyczajnie
wymowne jest
stwierdzenie
jednego ze
świadków, a
mianowicie S. B. (1)
(znającego
oskarżonego z
czasów szkolnych i
widującego się z
oskarżonym w latach
2012 -2013 na H.),
który przyznał, że
widywał A. M. pod
wpływem alkoholu,
nadto, stwierdził,
że według niego
to było dziecko
(miał na myśli
pokrzywdzoną).

Niezasadne okazały
się również zarzuty
apelującego
koncentrujące się na
wykazaniu, jakoby
Sąd I instancji
dokonał sprzecznej
z logiką i zasadami
rozumowania oceny
dowodów w zakresie
przypisania
oskarżonemu M. M.
(1) sprawstwa czynu
kradzieży paliwa -
oleju napędowego w
ilości nie mniejszej
niż 3.200 litrów
o wartości nie
mniejszej niż 11.200
złotych - na szkodę
M. S. (1). Bowiem
o winie oskarżonego
przekonują nie tylko
relacje
pokrzywdzonego
(będącego obecnym
partnerem A. M.),

ale także zeznania A. M. i jej rodziców, a nade wszystko depozycje świadka B. O. (osoby obcej dla obu stron), któremu oskarżony "chwalił się, że ciężarówka (...) zostawia najwięcej paliwa", a chodziło mu o tzw. "oszczędności" (w żargonie kierowców jest to określenie używane w przypadku spuszczenia paliwa ze zbiornika.

Oczywiście, zważywszy na zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie można precyzyjnie ustalić precyzyjnie kiedy (w jakich datach) oraz jaką ilość paliwa zrabował oskarżony, a w szczególności, a w konsekwencji nie można dokładnie określić wartości skradzionego oleju napędowego, ale nie jest to podstawą do uznania, że brak jest wystarczających dowodów do wykazania sprawstwa oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa. Po pierwsze bowiem, powyższą okoliczność dostrzegł również Sąd I instancji

ferując wyrok i stąd też oskarżony został skazany, ale zarzut mu stawiany uległ modyfikacji w zakresie ilości i wartości zrabowanego paliwa (co było konsekwencją przeprowadzenia dowodów i ich skrupulatnej oceny na etapie postępowania sądowego). Po wtóre, Sąd meriti dokonując wyliczenia w tym zakresie przyjął, oczywiście słusznie, zasadę przeliczenia najkorzystniejszą dla oskarżonego. A zatem, argumenty apelanta w tym względzie są zupełnie nietrafione. Podkreślić należy, iż konsekwencją baczenia na zebrane w sprawie dowody było także dokonanie przez Sąd I instancji korekty również w zakresie okresu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu. Brak podstaw - w świetle orzecznictwa i doktryny - do stwierdzenia, jakoby Sąd Rejonowy wyszedł w tym zakresie poza ramy aktu oskarżenia.

Konkludując stwierdzenia

skarżących koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania w omawianym zakresie), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Sąd Rejonowy w sposób niezwykle rzetelny i kompleksowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie przestępstwa obcowania płciowego z małoletnią i przestępstwa kradzieży paliwa. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w tym względzie w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem

wszechstronnej ich
analizy. Apelujący w
żadnej mierze nie
zdołali skutecznie
wykazać, aby
rozumowanie Sądu
I instancji, przy
ocenie tak
zgromadzonych w
sprawie dowodów
było nietrafne, bądź
nieracjonalne, gdyż
zarzuty
przedstawione w
apelacjach, po ich
gruntownej analizie
i zestawieniu z
materiałem
dowodowym,
opierają się
wyłącznie na
odmiennej,
subiektywnej i
selektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów. Zważyć
trzeba, iż
przekonanie Sądu
meriti o możliwości
przypisania
oskarżonemu
zrealizowania
znamion czynów
mu przypisanych w
punktach 1 i 6
wyroku, pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, jako
że nie wykracza
poza ramy zasady
swobodnej oceny
dowodów wyrażone
w treści art. 7
k.p.k. Jednocześnie
zaś konkluzje Sądu
Rejonowego
stanowią wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności, a nade

<p>wszystko zostały wyczerpująco i rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Jednocześnie nie doszło do pominięcia istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, a zatem brak obrazu przepisu art. 410 k.p.k</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu a w punktach 1 i 6 zaskarżonego, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym względzie działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.

<p>3.2.</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonej i bezpodstawne stwierdzenie że zeznania pokrzywdzonej złożone na rozprawie odpowiadają prawdzie bez rozważenia treści zeznań pokrzywdzonej złożonych na etapie przygotowawczego co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w zakresie przestępstwa seksualnego i bez rozważenia w sposób szczegółowy etapów relacji jaka zachodziła pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną i okoliczności związanych z datą kiedy oskarżony dowiedział się o wieku pokrzywdzonej i jego świadomości w tym zakresie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powody uznanie zarzutu za niezasadny zawarte w punkcie 3.1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.p.k. w zw. z art. 12 k.k. , jak i odtworzony na podstawie tego</p>		

materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym zakresie działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.

3.3.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się czynu w zakresie przestępstwa seksualnego i można mu przypisać zamiar popełnienia czynu zabronionego oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
------	---	--	--

	<p>przyjęcie, że oskarżony miał pełną świadomość co do wieku pokrzywdzonej bez rozważenia początkowych relacji między stronami i momentu w którym oskarżony dowiedział się o wieku pokrzywdzonej i bezpodstawne oparcie się co do świadomości oskarżonego na zeznaniach pokrzywdzonej, że miała powiedzieć oskarżonemu ile ma lat podczas pierwszej wspólnej przejażdżki konnej, bez ustaleń okresu w którym oskarżony zawoził pokrzywdzoną do szkoły, a tym samym również obrazę przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie i braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

<p>Powody uznanie zarzutu za niezasadny zawarte w punkcie 3.1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 200 § 1 k.p.k. w zw. z art. 12 k.k. , jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym</p>		

zakresie działań zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sądu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.

3.4.

Obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań M. S. (1), A. M. i jej rodziców, B. O. i wyjaśnień oskarżonego co spowodowało bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony będąc zatrudniony w firmie (...) M. S.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	(1) w charakterze kierowcy dokonał zaboru w celu przywłaszczenia olej napędowego w ilości nie mniejszej niż 3.200 litrów o wartości nie mniejszej niż 11.200 złotych systematycznie spuszczać paliwo ze zbiornika powierzonego mu pojazdowi służbowego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Powody uznania zarzutu za niezasadny zawarte w punkcie 3.1.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo		

zasadny albo
niezasadny.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.p.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. , jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym zakresie działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych

dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.		
3.5.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych (będący konsekwencją obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, że w oparciu o analizę zebranych w sprawie dowodów można bez ryzyka pomyłki przyjąć, iż w czasie zatrudnienia oskarżonego u M. S. (1) M. M. (1) spuszczał ze zbiornika powierzonego mu pojazdu co najmniej 100 l paliwa za cenę ok. 3,5 co czynić ma kwotę 11.200 zł, a zatem, że dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości nie mniejszej niż 3.200 litrów o wartości nie mniejszej niż 11.200 zł, w sytuacji kiedy wielkości te oparte są jedynie na przypuszczeniu i brak jest jakiegokolwiek dokumentacji dotyczącej tego okresu wskazującej na powyższe wielkości a w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>konsekwencji dowolne wyliczenie wartości szkody tym bardziej, iż w tym okresie pokrzywdzony zatrudniał także innych pracowników co wynika z zeznań pokrzywdzonego i nie wzięcie pod uwagę zeznań T. L..</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Powody uznanie zarzutu za niezasadny zawarte w punkcie 3.1.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę			

materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.p.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. , jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała także, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w tym zakresie działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego. Stąd też rozumowanie Sadu Rejonowego, które doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych na kanwie przedmiotowej sprawy, znajduje pełne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia, w którym Sąd Rejonowy w sposób syntetyczny i trafny odniósł się do poszczególnych dowodów, a Sąd odwoławczy w pełni ocenę tą aprobuje.

3.6.	Wyjście poza granice oskarżenia albowiem zarzut dotyczył kradzieży jedynie 150 l paliwa o wartości nie mniejszej niż 585 zł.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Powody uznanie zarzutu za niezasadny zawarte w punkcie 3.1.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w zakresie			

czynu przypisanego
 oskarżonemu
 wyczerpującego
 dyspozycję art. 278
 § 1 k.p.k. w zw. z
 art. 12 § 1 k.k. ,
 jak i odtworzony
 na podstawie tego
 materiału stan
 faktyczny. Kontrola
 odwoławcza
 wykazała także,
 że Sąd Rejonowy
 dokonując ustaleń
 faktycznych w tym
 zakresie działał
 zgodnie z zasadą
 swobodnej oceny
 dowodów, w ramach
 i na podstawie
 obowiązującego
 prawa oraz zasad
 doświadczenia
 życiowego. Sąd też
 rozumowanie Sadu
 Rejonowego, które
 doprowadziło do
 dokonania ustaleń
 faktycznych na
 kanwie
 przedmiotowej
 sprawy, znajduje
 pełne
 odzwierciedlenie w
 treści uzasadnienia,
 w którym Sąd
 Rejonowy w sposób
 syntetyczny i trafny
 odniósł się do
 poszczególnych
 dowodów, a Sąd
 odwoławczy w pełni
 ocenę tą aprobuje.

3.7.

Błąd w ustaleniach
 faktycznych
 przyjętych za
 podstawę orzeczenia
 i obrazę prawa

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającej na przyjęciu, że oskarżonemu można przypisać zamiar popełnienia czynu z art. 190 k.k., a nadto, dowolnej ocenie zeznań M. S. (1), A. M., B. T. (1), R. R. i uznanie ich za wiarygodne a w konsekwencji bezpodstawne i dowolne przyjęcie, że oskarżony groził M. S. (1) i A. M. zniszczeniem mienia w ten sposób, że działając za pośrednictwem osób trzecich i w zamiarze, aby jego groźby dotarły do adresatów, zapowiadał spalenie użytkowanego przez w/w pokrzywdzonych ciągnika siodłowego z naczepą co jest konsekwencją braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zeznań świadka S. B. (który wskazywał, iż nie słyszał o groźbach, jakie miałby wypowiadać oskarżony) i wysnucie wniosku o zamiarze oskarżonego jedynie na tym, że obserwował zestaw i bez rozważenia

	czy okoliczność ta wzbudziła w pokrzywdzonych obiektywnie obawę.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>W ocenie sądu odwoławczego zebrane w sprawie dowody - po skrupulatnej i kompleksowej ich analizie - nie wskazują, aby M. M. (1) w maju 2017 roku w P. woj. (...) groził M. S. (1) i A. M. zniszczeniem mienia, w ten sposób, że działając za pośrednictwem osób trzecich i w zamiarze, aby jego groźby dotarły do adresatów, zapowiadał spalenie użytkowanego przez w/w pokrzywdzonych ciągnika siodłowego z naczepą.</p> <p>Z treści pisemnego uzasadnienia wynika, że Sąd I instancji ustalając sprawstwo oskarżonego w tym zakresie opierał się wyłącznie na zeznaniach A. M., M. S. (1), R. R. i B. T. (1). Tymczasem analiza depozycji</p>			

w/w osób nie pozostawia cienia wątpliwości, że Sąd I instancji powołując się na wskazane relacje zbyt mało wnikliwie je przeanalizował w kontekście znamion czynu inkryminowanego, a następnie przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. (można stwierdzić, że doszło w tym względzie do nadinterpretacji określonych okoliczności skutkujących przypisaniem mu sprawstwa w zakresie gróźb karalnych). Otóż w odniesieniu do relacji pokrzywdzonej A. M. wskazać należy, iż na etapie postępowania przygotowawczego (vide k. 18-20) ogólnie wskazała, że M. M. (1) jej groził zniszczeniem życia oraz mienia w postaci ciągnika siodłowego wraz z naczepą. Jak podała, powiedział, że spali te rzeczy do B. T. (2) (od którego zakupił naczepę), a tenże przekazał jej informację o tych groźbach. Podobnie na ten temat wypowiadał się M.

S. (1) wskazując, że rozmowę z B. T. (3) słyszał R. R..

Przede wszystkim wyjaśnić należy, iż świadek T. - jak wynika z protokołu jego przesłuchania - ma na imię (...), a zatem nie B., czy też B. jak wskazywali pokrzywdzeni.

Powyższe jednak ma znaczenie drugorzędne (można domniemywać, iż swoista

bliskoznaczność tych imion była przyczyną pomyłki pokrzywdzonych) i nie ma wątpliwości, że chodziło o wskazaną osobę. Bowiem z relacji B. T. (1) rzeczywiście wynika - jakkolwiek świadek niezwykle asekuracyjnie

relacjonował ten fakt - że M. M. (1) (którego znał od kilku lat, około 6-7, utrzymywał z nim kontakty towarzyskie, ale jak to określił niezbyt zażyłe) zadzwonił do niego w maju 2017 roku. Istotnie wówczas M. M. (1) powiedział mu, że uszkodzi M. ciągnik z naczepą (była to jednokrotna groźba). O ile jednak B. T. (1)

potwierdził też, że o zaistniałej sytuacji poinformował M. S. (1) (jak podał, M. nie mówił o spaleniu, lecz o uszkodzeniu), niemniej jednak wskazał też, że w czasie tej rozmowy oskarżony - na co wskazywała jego bełkotliwa mowa - był pod wpływem alkoholu.

Znamiennym jest, że świadek poza tą jedną rozmową nie słyszał żadnych innych gróźb, a dodatkowo według niego ta groźba była "jakby na wodzie pisana", wypowiedziana pod wpływem impulsu i alkoholu. B. T. (1) podał też, że mimo to przekazał to M. S. (1), ale nie myślał, że potraktuje on ją poważnie. Sam T. stwierdził, że M. nie jest zdolny do spełnienia tej groźby.

W aspekcie powyższego wskazać też należy, że świadek R. R. potwierdził, iż w maju 2017 roku przebywając na grillu nad Zalewem S. słyszał rozmowę telefoniczną pomiędzy M. S. (1), a nieznanym mu osobiście mężczyzną (chodziło tu o

świadka B. T. (1)), w której ten ostatni miał usłyszeć od M. M. (1), że dowie się, gdzie M. S. (1) parkuje zestaw ciężarowy i wszystko mu spali. Jednocześnie tenże świadek - R. R. - był przy tym, gdy M. S. (1) bezpośrednio po tym zadzwonił do M. M. (1), aby powiedzieć mu o tym, co się dowiedział, jednak oskarżony nic nie mówiąc rozłączył się z pokrzywdzonym, a później napisał wiadomość sms, że nie życzy sobie, by M. S. (1) do niego dzwonił.

A zatem, o ile można mieć wątpliwości, czy faktycznie świadek B. T. (1) - w obawie przez oskarżonym M. M. (1) - składając zeznania przed organami ścigania i przed sądem nie mówił całej prawdy, aby nie pogrążyć oskarżonego, o tyle relacje pokrzywdzonych i świadka R. R. co do zasady nie pozostawiają wątpliwości, że żadna z tych osób nie miała wiedzy i nie wskazywała, aby kierując określone

groźby - co istotne nie bezpośrednio w stosunku do A. M. i M. S. (1) - oskarżony M. M. (1) chciał, by zostały one przekazane pokrzywdzonym, ewentualnie, aby godził się na to, że zostaną przekazane. Wręcz przeciwnie żadna z osób, ani uczestniczący w rozmowie B. T. (1), ani A. M., M. S. (1) lub R. R. na taką okoliczność nie wskazywała.

W kontekście powyższego wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. regułą jest, że groźba będzie kierowana przez sprawcę wprost do osoby zagrożonej. Nie jest jednak wykluczone, że zostanie ona przekazana za pośrednictwem innej osoby w zamiarze, aby ta następnie powtórzyła ją adresatowi. Zachodzi tu tzw. groźba pośrednia. W doktrynie przyjmuje się, że możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w takich przypadkach istnieje wówczas, gdy między osobą wypowiadającą

groźbę a osobą,
za pośrednictwem
której groźba
dociera do
pokrzywdzonego,
istnieje
porozumienie lub
też, gdy sprawca
informując osobę
trzecią o groźbie
przynajmniej
przewidywał, że
groźba dojdzie do
wiadomości
pokrzywdzonego i
godził się na to
(K. Daszkiewicz-
Paluszyńska,
Groźba, s. 137;
J. Wojciechowska,
w: B. Kunicka-
Michalska, J.
Wojciechowska,
Przestępstwa, s.
35–36); pogląd
ten wypowiedziano
już w okresie
międzywojennym
(zob. orz. SN z
17.10.1938 r., I K
2602/37, OSN(K)
1939, Nr 6, poz. 129).

W świetle
komentowanego
więc przepisu nie
ma wymogu, aby
sprawca osobiście
groził
pokrzywdzonemu (w
tym przypadku
oczywiste jest, że
oskarżony M. M.
(1) groźby swe nie
kierował
bezpośrednio w
stosunku do
pokrzywdzonych A.
M. i M. S. (1)), gdyż
wystarczające jest

posłużenie się osobą trzecią (faktycznie oskarżony uczynił to telefonicznie kierując groźby adresowane do pokrzywdzonych do świadka B. T. (1)), lecz kluczowe jest w takim przypadku to, że ta inna osoba winna przekazać takie groźby adresatowi (pokrzywdzonemu) na polecenie sprawcy (w tym konkretnym przypadku musiałby taką wolę wyrazić oskarżony M. M. (1)). Tymczasem skrupulatna analiza depozycji świadków w żadnej mierze nie uprawnia do konkluzji, jakoby oskarżony zwerbalizował bądź w jakikolwiek inny sposób wyraził swoją wolę przekazania pokrzywdzonym jego gróźb (nie ma żadnych dowodów, by było między B. T. (1), a M. M. (1) porozumienie w tym zakresie), bądź, aby przewidywał (oskarżony), że B. T. (1) przekaze jego słowa pokrzywdzonym. Tym bardziej, że jak wynika z relacji świadka B. T. (1) oskarżony wypowiadając swe groźby w rozmowie

telefonicznej ze
świadkiem miał
bełkotliwą mowę -
nie ma podstaw
by w tym zakresie
temuż świadcowi
nie dać wiary (co
wskazuje, że mógł
znajdować się pod
wpływem alkoholu
i miał ograniczoną
w związku z
tym percepcję i
ograniczoną
możliwość oceny
treści
wypowiedzianych
przez siebie słów),
a więc nie
nie wskazuje na
to, aby oskarżony
przewidywał to, iż B.
T. (1) (który nie był
przecież znajomym
pokrzywdzonych, a
lepiej znał
oskarżonego z
którym razem
pracował uprzednio
jako kierowca, przy
czym nie w firmie
(...)) przekaże jego
słowa
pokrzywdzonemu
M. S. (1). W ocenie
sądu odwoławczego
analiza akt sprawy
wskazuje, że bardziej
realne jest, iż
oskarżony zadzwonił
do znajomego będąc
rozzalonym
zaistniałą sytuacją
(faktem, że A. M.
związała się z innym
mężczyzną). Brak
jest natomiast nie
budzących
wątpliwości
przesłanek do

<p>przyjęcia, że M. M. (1) zdawał sobie sprawę (przewidywał), iż jego słowa dotrą do pokrzywdzonych. Stąd też przyjęcie przez Sąd I instancji, jakoby oskarżony działając za pośrednictwem osób trzecich i w zamiarze, aby jego groźby dotarły do adresatów, zapowiadał spalenie użytkowanego przez w/w pokrzywdzonych ciągnika siodłowego z naczepą, było na gruncie niniejszej sprawy z całą pewnością nieuprawnione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>W wyniku ponownej, wszechstronnej oceny materiału dowodowego w tym zakresie (sąd w tym względzie dokonał zbyt pobieżnej, błędnej oceny dowodów i poczynił nieprawidłowe ustalenia) należało dokonać korekty zaskarżonego wyroku i uniewinnić oskarżonego M. M. (1) od inkryminowanego mu czynu stypizowanego w art. 190 § 1 k.k.</p>			
<p>3.8.</p>	<p>Rażącą niewspółmierność kar jednostkowych i kary łącznej bez należytego uwzględnienia przy ich wymiarze dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. nie nadanie okolicznościom przemawiającym na korzyść oskarżonego właściwego znaczenia, a więc nie uwzględnienia zachowania pokrzywdzonej, znacznej odległości czasowej od dat zarzutów, braku karalności oskarżonego, relacji oskarżonego z pokrzywdzonymi,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>zachowania pokrzywdzonego M. S. względem oskarżonego, ustabilizowanego życia oskarżonego i braku jakiegokolwiek uzasadnienia mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy izolacji penitencjarnej oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odnosząc się stricte do zarzutów apelującego, przypomnieć należy, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje</p>			

wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497).

T

W sprawie nie ujawniły się okoliczności rzutujące na stopień winy, bowiem oskarżony M. M. (1) nie jest dotknięty żadną dysfunkcją psychiczną, a tym samym prawidłowo postrzega rzeczywistość i mógł dać posłuch obowiązującemu prawu, czego nie zrobił. Stopień jego zawinienia jest zatem wysoki. Wysoki jest również stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie 1 i 6 wyroku Sądu Rejonowego,

wyznaczany
komponentami
wskazanymi w art.
115 § 2 k.k. Sąd
I instancji dokonał
również co do
zasady prawidłowej
subsumpcji prawno
– karnej czynów
przypisanych
oskarżonemu (w
zakresie, w którym
nie doszło do
modyfikacji przez
sąd odwoławczy),
uwzględniając
całokształt
okoliczności
podmiotowych i
przedmiotowych
rzutujących na
wymiar orzeczonych
wobec oskarżonego
kar jednostkowych.
W tym stanie
rzeczy, zdaniem
Sądu Okręgowego,
wymierzona
oskarżonemu przez
Sąd Rejonowy kara
pozbawienia
wolności o
charakterze
izolacyjnym na
poziomie 2 lat
za czyn przypisany
w punkcie 1 (na
poziomie w dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia), jak
również kara 6
miesięcy
pozbawienia
wolności o
charakterze
izolacyjnym za czyn
przypisany w
punkcie 6, są
adekwatne do
stopnia zawinienia i

społecznej
szkodliwości
przypisanych mu
czynów, a nade
wszystko spełnią
pożądane cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

W pełni należy
podzielić stanowisko
Sądu Rejonowego,
iż nie ma żadnych
racjonalnych
powodów, dla
których należałoby
premiować
oskarżonego.

Podkreślić należy,
że fakt wymierzenia
kary łącznej 2
lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności
uniemożliwia
warunkowe
zawieszenie jej
wykonania. Tym
niemniej, wskazać
należy, iż
zachowanie
oskarżonego
przejawiające się
w wielokrotnym
obcowaniu
płciowym z
małoletnią
pokrzywdzoną A. M.
(faktycznie
dzieckiem, które
nie ukończyło 15
lat), relacja którą
oskarżony z nią
nawiązał (zdaniem

sądu odwoławczego
niedopuszczalna,
bulwersująca i
karygodna) -
niezależnie od jej
dalszego przebiegu,
do pewnego stopnia
akceptacji i
przyzwolenia
rodziców
pokrzywdzonej (za
wyjątkiem
kontaktów
seksualnych) i
konsekwencji w
sferze psychiki
pokrzywdzonej A.
M. - winna
zostać właściwie
napiętnowana i
działać
odstraszająco nie
tylko dla samego
oskarżonego, ale też
innych
potencjalnych
sprawców tego typu
czynów. Sąd
odwoławczy -
podobnie jak Sąd
Rejonowy -
dostrzega, iż
oskarżony (który
aktualnie osobiście
i przez nieudolnie
wspierających go
świadków usilnie
próbuje kreować
siebie jako ofiarę
małoletniej
ninfetki) po
zapoznaniu z
pokrzywdzonej
mając wówczas
ponad 40 lat
(interesującą się
jeździectwem)
wykorzystał jej
młody wiek, brak
doświadczenia i

pasję do koni, uwiódł
czyniąc partnerkę
seksualną.

Twierdzenie, jakoby
pokrzywdzona
swoim

zachowaniem,

ubiosem, czy też

sposobem bycia (nad

wyraz dojrzałym)

niejako sama się o

to prosiła jest nie

tylko absurdalne, ale

też jest haniebne

i godne potępienia.

Sąd odwoławczy nie

będzie w tym

miejscu rozwodził

się na temat

tego jak kształtowała

się psychika i

sylwetka tej młodej

dziewczyny w

okresie dorastania i

dojrzewania

(odniósł się do

tego w określonym

zakresie Sąd

Rejonowy i jego

wnioski podlegają

akceptacji).

Reasumując

zestawienie

postępowania

oskarżonego ze

skutkami w sferze

emocjonalnej i

psychiki

pokrzywdzonej

(pomimo wczesnych

doświadczeń

seksualnych

pokrzywdzona -

zgodnie z opinią

biegłego psychologa

- funkcjonuje

prawidłowo, ma

pełną świadomość

swojej wartości,

a w chwili

obecnej pozostaje w kolejnym związku z mężczyzną) słusznie dały asumpt do uznania przez Sąd I instancji, że kara na poziomie 2 lat oraz zakaz zarówno prowadzenia wszelkiej działalności związanej z edukacją małoletnich na okres 3 lat i zakaz zbliżania się do A. M. na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nią w jakiegokolwiek formie na okres 3 lat spełnią swe funkcje prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie działanie oskarżonego prowadzące się do kradzieży paliwa swego pracodawcy (pokrzywdzonego M. S. (1)) - nacechowane brakiem jakiegokolwiek skrupułów, zuchwałością i poczuciem bezkarności (wyrażającym się w przechwałkach oskarżonego o jego procederze wobec innych postronnych

osób), nie może pozostać bez właściwej sankcji karnej (w szczególności na rozmiar wyrządzonej szkody).

Na skutek uniewinnienia oskarżonego od jednego z zarzucanych mu czynów w konsekwencji korekty wymagało orzeczenie o karze łącznej. Przy czym, wymierzono oskarżonemu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat i 3 miesięcy o charakterze izolacyjnym.

W ocenie sądu odwoławczego tak ukształtowana kara, zważywszy na stopień społecznej szkodliwości jego czynów, stopień zawinienia, spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze.

Jednocześnie zważywszy na jednostkowe kary wymierzone za czyny skierowane przeciwko różnym dobrom chronionym prawem (kara 2 lat pozbawienia wolności oraz kara 6 miesięcy

pozbawienia wolności), a zatem brak związku przedmiotowego oraz kilkumiesięczny odstęp czasowy, należało przy wymiarze kary łącznej zastosować zasadę częściowej absorpcji. Tym samym, wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności - zarówno te jednostkowe jak i łączna - z całą pewnością nie mogą być uznane za rażąco surowe. Trzeba wszak zauważyć, że oskarżony dwukrotnie naruszał obowiązujący porządek prawny. Fakt ten świadczy o utrwalonej tendencji do lekceważenia przez niego porządku prawnego i braku rzeczywistej refleksji nad własnym postępowaniem. Poza tym na uwadze należy mieć fakt, iż oskarżony dopuszczając się popełnienia zarzucanych mu w niniejszej sprawie przestępstw działał umyślnie, z premedytacją i wręcz zuchwale. W tym stanie rzeczy podnoszone w apelacji okoliczności,

<p>dotyczące wymierzenia innemu oskarżonemu kary łagodniejszej, nie stanowią argumentów tego rodzaju, by wymierzyć wymienionemu jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz karę łączną pozbawienia wolności w niższym wymiarze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o obniżenie wymiaru kary, bądź wymierzenie kary łagodniejszej o charakterze wolnościowym.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony w skardze apelacyjnej zarzut wymierzenia oskarżonemu kar rażąco niewspółmiernie surowych - w odniesieniu do kar jednostkowych za czyny przypisane w punktach 1 i 6, albowiem kara łączna (choć z innych względów niż oczekiwał apelujący) została skorygowana</p>		

<p>- nie może być on uznany za zasadny, gdyż granice swobodnego uznania sędziowskiego ustanowione ustawą zostały zachowane (art. 53 k.k.).</p>			
<p>3.9.</p>	<p>Nieuzasadnione obciążenie oskarżonego kosztami procesu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zważywszy na okoliczność, iż oskarżony jest osobą pracującą zarobkowo, jak również posiada zatrudnienia (stan zdrowia nie uniemożliwia mu pracy), stąd też nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem go w całości od kosztów sądowych.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów w całości.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny, poza obniżeniem wydatków za postępowanie przed Sądem I instancji, w związku z uniewinnieniem od jego z zarzucanych mu czynów, nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego w całości od kosztów procesu.</p>			
<p>3.10.</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania art. 170 § 1 k.p.k. co miało wpływ na treść orzeczenia polegający na oddaleniu zawnioskowanych przez oskarżonego wniosków dowodowych na okoliczności szczegółowo wskazane w piśmie przez oskarżonego pomimo tego, że miały one istotne znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie możliwości przypisania oskarżonemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	zarzucanych mu czynów.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Wnioski dowodowe, które zgłosił oskarżony w piśmie procesowym z dnia 08.07.2019 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim - vide k. 368-369), a które zasadnie zostały oddalone postanowieniem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia (vide k. 402 verte), miały dowodzić okoliczności niezwiązanych bezpośrednio z zarzutami objętymi aktem oskarżenia (pomimo, że oskarżony wywodził konieczność ich przeprowadzenia na skutek zeznań złożonych przez pokrzywdzonego), albowiem dotyczyły sfery kontaktów pokrzywdzonego M. S. (1) z innymi kontrahentami (co nie było przedmiotem zainteresowania w niniejszym postępowaniu),			

<p>okoliczności zatrudnienia oskarżonego u innego pracodawców i ich relacji na temat osoby oskarżonego (fakty nieistotne dla tego postępowania), miały dowodzić relacji oskarżonego z pokrzywdzoną A. M. (w szczególności sposobu jej zachowania i funkcjonowania), czy też miały dotyczyć warunków pracy innych osób u pokrzywdzonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Postępowanie dowodowe przeprowadzone w przedmiotowej sprawie nie wykazuje braków,</p>		

które wymagałyby jego uzupełnienia w zakresie żądanym przez oskarżonego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 4 oraz od 6 do 7 sentencji wyroku.		
Związłe o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził		

<p>postępowanie w niniejszej sprawie w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu M. M. (1) w punktach 1 i 6 wyroku, a także rozważył wszystkie okoliczności mające znaczenie przy wydaniu wyroku w tym zakresie i wydał na tej podstawie słuszne rozstrzygnięcia.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uchylene rozstrzygnięcia o karze łącznej zawartego w punkcie 8 wyroku.</p> <p>Za podstawę prawną skazania czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 6 zaskarżonego wyroku przyjęto przepisy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 §</p>		

1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach 1 i 6 zaskarżonego wyroku połączono i wymierzono oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 3 miesięcy.

Obniżono wysokość zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w punkcie 9 zaskarżonego wyroku wydatków do kwoty 3.614,66 złotych.

Zwiążle o powodach zmiany

W ocenie sądu odwoławczego zebrane w sprawie dowody - po skrupulatnej i kompleksowej ich analizie - nie wskazują, aby M. M. (1) w maju 2017 roku w P. woj. (...) groził M. S. (1) i A. M. zniszczeniem mienia, w ten sposób, że działając za pośrednictwem osób trzecich i w zamiarze, aby jego groźby dotarły do adresatów, zapowiadał spalenie użytkowanego przez w/w pokrzywdzonych

ciągnika siodłowego z naczepą.

Z treści pisemnego uzasadnienia wynika, że Sąd I instancji ustalając sprawstwo oskarżonego w tym zakresie opierał się wyłącznie na zeznaniach A. M., M. S. (1), R. R. i B. T. (1). Tymczasem analiza depozycji w/w osób nie pozostawia cienia wątpliwości, że Sąd I instancji powołując się na wskazane relacje zbyt mało wnikliwie je przeanalizował w kontekście znamion czynu inkryminowanego, a następnie przypisanego oskarżonemu wyczerpującego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. Otóż w odniesieniu do relacji pokrzywdzonej A. M. wskazać należy, iż na etapie postępowania przygotowawczego (vide k. 18-20) ogólnie wskazała, że M. M. (1) jej grozi zniszczeniem życia oraz mienia w postaci ciągnika siodłowego wraz z naczepą. Jak podała, powiedział, że spali te rzeczy do B. T. (2) (od którego zakupiła naczepę), a

tenże przekazał jej informację o tych groźbach. Podobnie na ten temat wypowiadał się M. S. (1) wskazując, że rozmowę z B. T. (3) słyszał R. R..

Przede wszystkim wyjaśnić należy, iż świadek T. - jak wynika z protokołu jego przesłuchania - ma na imię (...), a zatem nie B., czy też B. jak wskazywali pokrzywdzeni.

Powyższe jednak ma znaczenie drugorzędne (można domniemywać, iż swoista bliskoznaczność tych imion była przyczyną pomyłki pokrzywdzonych) i nie ma wątpliwości, że chodziło o wskazaną osobę. Bowiem z relacji B. T. (1) rzeczywiście wynika - jakkolwiek świadek niezwykle asekuracyjnie relacjonował ten fakt - że M. M. (1) (którego znał od kilku lat, około 6-7, utrzymywał z nim kontakty towarzyskie, ale jak to określił niezbyt zażyłe) zadzwonił do niego w maju 2017 roku. Istotnie wówczas M. M. (1) powiedział mu,

że uszkodzi M. ciągnik z naczepą (była to jednokrotna groźba). O ile jednak B. T. (1) potwierdził też, że o zaistniałej sytuacji poinformował M. S. (1) (jak podał, M. nie mówił o spaleniu, lecz o uszkodzeniu), niemniej jednak wskazał też, że w czasie tej rozmowy oskarżony - na co wskazywała jego bełkotliwa mowa - był pod wpływem alkoholu.

Znamiennym jest, że świadek poza tą jedną rozmową nie słyszał żadnych innych gróźb, a dodatkowo według niego ta groźba była "jakby na wodzie pisana", wypowiedziana pod wpływem impulsu i alkoholu. B. T. (1) podał też, że mimo to przekazał to M. S. (1), ale nie myślał, że potraktuje on ją poważnie. Sam T. stwierdził, że M. nie jest zdolny do spełnienia tej groźby.

W aspekcie powyższego wskazać też należy, że świadek R. R. potwierdził, iż w maju 2017 roku przebywając na grillu nad Zalewem S. słyszał rozmowę

telefoniczną pomiędzy M. S. (1), a nieznanym mu osobiście mężczyzną (chodziło tu o świadka B. T. (1)), w której ten ostatni miał usłyszeć od M. M. (1), że dowie się, gdzie M. S. (1) parkuje zestaw ciężarowy i wszystko mu spali. Jednocześnie tenże świadek - R. R. - był przy tym, gdy M. S. (1) bezpośrednio po tym zadzwonił do M. M. (1), aby powiedzieć mu o tym, co się dowiedział, jednak oskarżony nie mówiąc rozłączył się z pokrzywdzonym, a później napisał wiadomość sms, że nie życzy sobie, by M. S. (1) do niego dzwonił.

W aspekcie powyższego, o ile można mieć wątpliwości, czy faktycznie świadek B. T. (1) - w obawie przez oskarżonym M. M. (1) - składając zeznania przed organami ścigania i przed sądem nie mówił całej prawdy, aby nie pogrążyć oskarżonego, o tyle relacje pokrzywdzonych i świadka R. R. co do zasady

nie pozostawiają wątpliwości, że żadna z tych osób nie miała wiedzy i nie wskazywała, aby kierując określone groźby - co istotne nie bezpośrednio w stosunku do A. M. i M. S. (1) - oskarżony M. M. (1) chciał, by zostały one przekazane pokrzywdzonym, ewentualnie, aby godził się na to, że zostaną przekazane. Wręcz przeciwnie żadna z osób, ani uczestniczący w rozmowie B. T. (1), ani A. M., M. S. (1) lub R. R. na taką okoliczność nie wskazywała.

W kontekście powyższego wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. regułą jest, że groźba będzie kierowana przez sprawcę wprost do osoby zagrożonej. Nie jest jednak wykluczone, że zostanie ona przekazana za pośrednictwem innej osoby w zamiarze, aby ta następnie powtórzyła ją adresatowi. Zachodzi tu tzw. groźba pośrednia. W doktrynie przyjmuje się, że możliwość pociągnięcia do

odpowiedzialności
karnej w takich
przypadkach istnieje
wówczas, gdy
między osobą
wypowiadającą
groźbę a osobą,
za pośrednictwem
której groźba
dociera do
pokrzywdzonego,
istnieje
porozumienie lub
też, gdy sprawca
informując osobę
trzecią o groźbie
przynajmniej
przewidywał, że
groźba dojdzie do
wiadomości
pokrzywdzonego i
godził się na to
(K. Daszkiewicz-
Paluszyńska,
Groźba, s. 137;
J. Wojciechowska,
w: B. Kunicka-
Michalska, J.
Wojciechowska,
Przestępstwa, s.
35–36); pogląd
ten wypowiedziano
już w okresie
miejzwojennym
(zob. orz. SN z
17.10.1938 r., I K
2602/37, OSN(K)
1939, Nr 6, poz. 129).

A zatem, w świetle
komentowanego
przepisu nie ma
wymogu, aby
sprawca osobiście
groził
pokrzywdzonemu (w
tym przypadku
oczywiste jest, że
oskarżony M. M.
(1) groźby swe nie

kierował
bezpośrednio w
stosunku do
pokrzywdzonych A.
M. i M. S. (1)), gdyż
wystarczające jest
posłużenie się osobą
trzecią (faktycznie
oskarżony uczynił
to telefonicznie
kierując groźby
adresowane do
pokrzywdzonych do
świadka B. T.
(1)), lecz kluczowe
jest w takim
przypadku to, że ta
inna osoba winna
przekazać takie
groźby adresatowi
(pokrzywdzonemu)
na polecenie
sprawcy (w tym
konkretnym
przypadku musiałby
taką wolę wyrazić
oskarżony M. M.
(1)). Tymczasem
skrupulatna analiza
depozycji świadków
w żadnej mierze
nie uprawnia do
konkluzji, jakoby
oskarżony
zwerbalizował bądź
w jakikolwiek inny
sposób wyraził swoją
wolę przekazania
pokrzywdzonym
jego gróźb (nie ma
żadnych dowodów,
by było między B.
T. (1), a M. M.
(1) porozumienie w
tym zakresie), bądź,
aby przewidywał
(oskarżony), że B.
T. (1) przekaze jego
słowa
pokrzywdzonym.

Tym bardziej, że jak wynika z relacji świadka B. T. (1) oskarżony wypowiadając swe groźby w rozmowie telefonicznej ze świadkiem miał bełkotliwą mowę (co wskazuje, że mógł znajdować się pod wpływem alkoholu i miał ograniczoną w związku z tym percepcję i ograniczoną możliwość oceny treści wypowiedzianych przez siebie słów), a więc nic nie wskazuje na to, aby przewidywał to, iż B. T. (1) (który nie był przecież znajomym pokrzywdzonych, a lepiej znał oskarżonego z którym razem pracował jako kierowca - ale nie w firmie (...)) przekaze jego słowa pokrzywdzonemu M. S. (1). W ocenie sądu odwoławczego analiza akt sprawy wskazuje, że bardziej realne jest, iż oskarżony zadzwonił do znajomego będąc rozżalonym zaistniałą sytuacją (faktem, że A. M. związała się z innym mężczyzną). Brak jest natomiast nie budzących wątpliwości przesłanek do

przyjęcia, że M. M. (1) zdawał sobie sprawę (przewidywał), iż jego słowa dotrą do pokrzywdzonych. Stąd też przyjęcie przez Sąd I instancji, jakoby oskarżony działając za pośrednictwem osób trzecich i w zamiarze, aby jego groźby dotarły do adresatów, zapowiadał spalenie użytkowanego przez w/w pokrzywdzonych ciągnika siodłowego z naczepą, było na gruncie niniejszej sprawy z całą pewnością nieuprawnione.

W tym stanie rzeczy, oskarżony M. M. (1) został uniewinniony od tego czynu, a w konsekwencji korekty wymagało orzeczenie o karze łącznej. Przy czym, wymierzono oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat i 3 miesięcy o charakterze izolacyjnym (pozostawiając bez zmian kary jednostkowe orzeczone za czyny opisane w punktach I i III aktu oskarżenia, a przypisane w

punktach 1 i 6
wyroku)
uwzględniając fakt,
iż pomiędzy czynami
(skierowanymi
przeciwko różnym
dobrom chronionym
prawem oraz
popelnionym w
ponad rocznym
ostępie czasowym)
nie zachodzi tak
ściśle związek -
czyny nie wykazują
bardzo bliskiej więzi
przedmiotowo -
podmiotowej i
czasowo -
przestrzennej.

W ocenie sądu
odwoławczego tak
ukształtowana kara
łączna pozbawienia
wolności, zważywszy
na stopień
społecznej
szkodliwości jego
czynów, stopień
zawinienia, spełni
oczekiwane rezultaty
wychowawcze i
zapobiegawcze.

Jednocześnie
zważywszy na
jednostkowe kary
wymierzone za czyny
skierowane
przeciwko różnym
dobrom chronionym
prawem (kara 2
lat pozbawienia
wolności oraz kara 6
miesięcy
pozbawienia
wolności), a zatem
brak związku
przedmiotowego
oraz
kilkumiesięczny

odstęp czasowy, należało przy wymiarze kary łącznej zastosować zasadę częściowej absorpcji. Tym samym, wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności - zarówno te jednostkowe jak i łączna - z całą pewnością nie mogą być uznane za rażąco surowe. Trzeba wszak zauważyć, że oskarżony dwukrotnie naruszał obowiązujący porządek prawny. Fakt ten świadczy o utrwalonej tendencji do lekceważenia przez niego porządku prawnego i braku rzeczywistej refleksji nad własnym postępowaniem. Poza tym na uwadze należy mieć fakt, iż oskarżony dopuszczając się popełnienia zarzucanych mu w niniejszej sprawie przestępstw działał umyślnie, z premedytacją i wręcz zuchwale. W tym stanie rzeczy podnoszone w apelacji okoliczności, dotyczące wymierzenia innemu oskarżonemu kary łagodniejszej, nie stanowią

argumentów tego
rodzaju, by
wymierzyć
wymienionemu
jednostkowe kary
pozbawienia
wolności oraz karę
łącznie pozbawienia
wolności w niższym
wymiarze.

Dodatkowo, analiza
systemu prawnego
obowiązującego w
dacie czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie 6 wyroku
oraz w dacie
orzekania przesądza
o nieprawidłowości
zastosowania przez
Sąd Rejonowy
ustawy
obowiązującej
poprzednio w
rozumieniu art. 4
§ 1 k.k., albowiem
brak podstaw do
przyjęcia, jakoby
w tym przypadku
ustawa
obowiązująca
poprzednio była
względniejsza dla
oskarżonego w
kontekście
wymierzonej mu
kary. Zastosowane
wobec oskarżonego
kary w postaci
izolacyjnej kary
pozbawienia
wolności było
możliwe w obu
przypadkach
(zagrożenie
ustawowe nie uległo
zmianie, podobnie
jak konsekwencje

prawnokarne w jego przypadku związana z tym skazaniem za ten konkretny czyn.

Obniżenie wysokości zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w punkcie 9 zaskarżonego wyroku wydatków do kwoty 3.614,66 złotych (a zatem przed Sądem I instancji) wynikało z faktu uniewinnienia oskarżonego opisanego w punkcie II aktu oskarżenia (wydatki poniesione w trakcie postępowania przygotowawczego i sądowego w tym zakresie zostały przejęte na rachunek Skarbu Państwa zgodnie z regułą określoną w art. 632 pkt 2 k.p.k.).

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. i art. 6 w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotą 15 złotych tytułem częściowego zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym (od nieuwzględnionej części apelacji) oraz wymierzył mu kwotę 400 złotych tytułem opłaty za obie instancje (w związku z ukształtowaniem na nowo kary łącznej przez sąd odwoławczy).</p> <p>Bowiem oskarżony jest rozwiedziony, nie posiada nikogo</p>	

na utrzymaniu,
pracuje zarobkowo
(osiąga dochód w
wysokości około
2.000 złotych
miesięcznie).
Obciążenia na
poziomie
uksztaltowanym
orzeczeniem sądu
odwoławczego (przy
uwzględnieniu
konieczności
uiszczenia
obniżonych kosztów
sądowych za
pierwszą instancję
oraz obowiązku
częściowego
naprawienia szkody
w wysokości 8.000
złotych) będą
współmierne do
wagi czynów
przypisanych
oskarżonemu i będą
stanowiły dla niego
dolegliwość, lecz
nie przekraczającą
stopnia zawinienia i
społecznej
szkodliwości jego
czynów, jak i
jego możliwości
majątkowych i
zarobkowych.
Zdaniem sądu
odwoławczego nie
ma żadnych
argumentów
przemawiających za
zwolnieniem
oskarżonego od
konieczności
uiszczenia
poniesionych w
sprawie wydatków
oraz od opłaty. Tym
samym, oskarżony
winien i ma ku

	temu możliwość, ponieść należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem odwoławczym.
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony M. M. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 września 2019 roku w sprawie II K 127/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. M. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 września 2019 roku w sprawie II K 127/19.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------